Ч. 260 (13.458). Львів, середа 4. жовтня 1933. Pocztowa opłatę zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Редакція і Адміністрація: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Четвертрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей. Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

# Рятуймо Україну від голодової смерти!

Поклик Обєднання Українських Організацій в Америці.

Чужинець, д-р Евальд Амменде, генеральний секретар Европейського Конгресу Національностей, проголосив звіт про голодову катастрофу на Україні. Отой звіт про вимирання населення Радянської України з голоду закінчив він запитом до цивілізованого світа: чи він ще й далі глядітиме, як умирають на Україні міліони людей з голоду, чи може захоче таки прийти з помічю нещасним жертвам і скинути з себе тим чином закид безсердечности і ганьби.

Оте благородне слово чужинця дійшло до нас, українців в Америці, в хвилині, коли ми беремося ще раз потрясти сумлінням світа, коли ми хочемо знайти доступ до американського уряду і до серця американського народу, щоби дістати від них поміч для наших безборонних братів на рідній землі, для нашої вигибаючої з голоду України.

Звідки взявся голод на Україні? і то голод на землі, відомій від віків з того, що була найбогатшою і найурожайнішою з усіх земель Европи, про яку ще в старовині писали, що це земля медом і молоком текуча?

Світ, коли говорить про цей голод, то кладе найбільшу увагу на те, що голод у Совітськім Союзі — це ознака, що там збанкротувала совітська аграрна політика, що недописала колективізація. Це правда, але не цілковита. Особливо, коли мова про Україну. Голодують люди і на землях, заселених москалями. Та всеж-таки не вимирають з голоду в московських губерніях, з неврожайною землею, в таких великих розмірах, як вимирають на Україні, де на землі, з природи врожайній, гинуть люди з голоду міліонами.

Діється це тому, що голод на Україні викликаний не тільки крахом совітської колективізації. Він такий страшний особливо тому, що його викликує і піддержує Москва з розмислом, аби в той спосіб вилюднити Україну. Голод — це тільки один із способів боротьби Московщини з Україною, яка прямує до відірвання від Москви. Це найбільш варварська ставка Москви, що прямує до знищення українського національного самостійного руху на Україні.

Отой момент зрозуміли добре самі українські комуністи на Україні. І тому саме доходить тепер до того, що відбирають собі життя ті, що з вірою в перемогу комуністичної ідеї вірно служили Москві в надії, що коли обєднаються московські робітники, то на Україні настане краще життя.

Смерть Хвильового чи Скрипника — це розпучливий крок тих, котрі вірили, що Москва хоче допомогти Україні економічно, культурно й політично. Це трагічний крок тих, котрі мовчали, коли Москва нищила на Україні контрреволюцію, себто коли розстрілювала тисячі свідомих українців, які боролися за самостійність України. Це крок розпуки тих, котрі висилали на приказ Москви тисячами вірних синів України на північ, на канальські роботи, де вони погибали, як колись гинуло наше козацтво при будові Петербурга.

Своєю трагічною смертю хотіли отї українські передові комуністи виправдати себе перед українським народом за всі свої помилки, а заразом запротестувати проти засуду смерти, що його видала Москва Україні, виставляючи її свідомо на голодову смерть.

Ось тому, збираючи жертви потерпівшим від повені нашим братам на зах.-українських землях, та памятаючи на кожну закріпощену пядь української землі, станьмо в першу чергу одностайно в обороні Великої України.

Старайམося зацікавити вимираючою з голоду Україною американський уряд і американські політичні та гуманітарні установи! З усіх наших віч шлім резолюції до Американського Червоного Хреста і просім зорганізувати допомогу голодуючій Україні!

А що тепер є актуальною справа визнания Союзу Совітських Соціялістичних Република Америкою, звертаймося як громадяни цієї землі до уряду у Вашингтоні з проханням, щоби він, заки вирішить справу визнання Совітів, вислав до Совітів американську комісію, яка провірила би політику Москви супроти тих держав, що входять у склад СРСР. Зокрема домагаймося провірення Америкою політики Москви супроти України, найбільшої складової частини СРСР, отої з природи найбогатшої в Европі країни, на якої землях, як подають більшовицькі офіційні звідомлення, нема посухи ні масових бунтів, і де панує такий голод, що доходить уже до людоїдства.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ ОБЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В АМЕРИЦІ:

**Омелян Ревюк, предс.; Микола Мурашко, заст. предс.; Д-р Лука Мишуга, секр.; Володимир Кедровський, фін. секр.; Микола Данильченко, касієр.**



# Чотирнацяті збори Союзу Народів.

Женева, 26. вересня 1933.

Чотирнацяту сесію Союзу Народів відкрили як звичайно. Звичайним було і заінтересування, яким стрінули це відкриття. Місця делегатів, журналістів та публики були майже повні. Відомий ритуал розгортали у відомім порядку — вибір комісії для перевірки уповноважень делегатів, промова президента Ради, справоздання комісії для перевірення мандатів, вибір президента чотирнацятої звичайної сесії, приняття денного порядку і инше менше значне.

Протягом літа забулось трохи розчарування, викликане останньою сесією, до тогож ані конференція розброєння, ані конференція у Льондоні не осягли успіхів більших ніж Союз Народів. Показалось, що безуспішности Союзу Народів треба шукати зовсім не в Женеві, а в сучаснім становищі цілого світу. Поразка Союзу Народів у справі Далекого Сходу та в деяких інших окреслила виразніше властиве йому коло ділання дорадчої установи, і світ, що готовий шукати всюди порятунку від світової крізи, показує знов більше заінтересування Союзом Народів.

Порушенням ритуалу цим разом було те, що вибір президента не був самою лише формальністю, умовленою наперід. Представники держав, викликувані в азбучному порядку, не лише сходили на естраду, стискали руку секретаря та кидали виборчі картки до урни, а й дійсно вибирали. І вибрали не більш-менше уповленого делегата Мексика д-ра Найеру, а представника Південно-Африканської Унії пана К. Т. те Ватера, високого комісаря, себто дипльоматичного представника його країни у Льондоні. Шанси представника Туреччини не вистарчили; оскільки тут грала ролю турецько-більшовицька приязнь сказати досить тяжко.

Промова президента Мовінкля виказувала досить незвичайну у привітальних промовах отвертість. Між іншим він визнав, що внутрішня сила Союзу Народів в останнім році зменшилася. „Засоромлено стверджуємо ми, що ми ще не дійшли до здоровішого способу думання між народами. Думка про можливість війни все ще загрожує нашу сучасність... Без сумніву є багато людей, які не думають вже серіозно про дійсне розброєння, доки господарські умовини в цілім світі не поліпшаться поважно." Хід думок у промові президента попримував інтерес ним шляхом від конференції розброєння через пакт чотирьох держав до Союзу Народів. І він казав, що „Норвеґія незважаючи на формальні застереження привитала з вдоволенням заключення пакту чотирьох держав. Досить часто говорилося, що ріжниця в поглядах між Німеччиною та Францією є властивою причиною европейського лиха". Промову свою закінчив президент вказанням на політику Штреземана та Бріяна.

Безуспішність попередньої сесії Союзу Народів причинилась до більше критичного ставлення до цієї установи. У пресі та політичних колах приходять помалу до переконання, що Союз Народів не є установою самостійною і незалежною від держав, які входять до його складу, а установою дорадчою, чи краще сказати навіть дискусійною, що з поглядів окремих держав витворює світову опінію, оскільки вони в окремих випадках загалом витворюється.

Редактор Бріке пише в „Журналь де Женев", що кріза Союзу Народів є крізою щирости та справедливости. „В своїм сучаснім стані Союз Народів має лише силу опінії. І він мусить її здобути. Це питання життя чи смерти."

Спрямовання діяльности Союзу Народів на його властивий терен має для нас українців тим більше значіння, що нам нераз ще доведеться звертатися до Союзу Народів у наших змаганнях за світову опінію а нашій слушній справі і ми маємо тут вигляди на перемогу. В останніх місяцях ми маємо два поважні досягнення на міжнароднім терені — резолюцію в справі ужиття невільницької праці в Совітськім Союзі, переведену в Лізі прихильників Союзу Народів та резолюцію в справі голоду на Україні, приняту на останнім Конґресі національних меншин. В цій останній справі повинен раніше чи пізніше висловитися й Союз Народів, коли він не хоче втратити й своє виключне значіння як трибуна світового сумління.

Від засадничого признання до конкретних заходів шлях може бути довгий чи короткий в залежности від обставин. Ідейну зброю все треба нести попереду всього.

М. Данько.

Wyciąg z protokołu wspólnego posiedzenia niejawnego! Sąd okręgowy Wydział VI karny we Lwowie w składzie S. O. W. Medyński jako przewodniczący, S. O. M. Młynarski i S. O. J. Locker jako głosujący w sprawie konfiskaty Nr. 253 czasopisma „Dilo" z daty Lwów dnia 26. 9. 1933 do Sygn. VI 1 Pr. 453/33 na posiedzeniu niejawnem w dniu 27. września 1933 po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 25. 9. 1933 przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma „Dilo" Nr. 253 z daty Lwów dnia 26. 9. 1933 zawierającego w artykule Nowynky od słów szakały do słów w Bereżanach, od słów do Paktu wa do słów ekspedycja znamiona wyst. z art. 159 kk. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17. 12. 1862 Dzpp. Nr. 6 ex 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie! Ogłoszenie drukiem wymienionych wyżej artykułów ma na celu rozpowszechnić wiadomość ze śledztwa przed rozprawą główną bez zezwolenia władzy. Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione. Przewodniczący Medyński w. r. Protokół. Popowiczówna w. r. Za zgodność Janowicz, st. sekretarz.

# Доля українських інвалідів загрожена!

**Заклик до українського громадянства.**

Важка господарська кріза, що так болюче відбилася на всіх ділянках нашого громадського життя, діткнула найбільше окалічених недобитків нашої Армії, оту сіру масу недавніх героїв, тепер морально і матеріяльно вкрай розбитих інвалідів УГА.

Є їх поверх тисяча!

Воєнні інваліди державних націй користуються у них не тільки матеріяльними користями, але й великою пошаною, своєрідним культом борців-героїв. Навіть у нас інваліди австрійської та російської армії мають від польського уряду належну матеріяльну поміч, доволі високі місячні ренти і всякі інші матеріяльні полекші. Тільки інваліди Української Армії позбавлені державної помочі, вони здані на виключну поміч свого громадянства.

Зайва річ пригадувати, що їм належиться така сама матеріяльна допомога, як інвалідам державних націй, таксамо зайва річ пригадувати, що поміч українським інвалідам має величезне морально-виховуюче значіння для дорастаючого молодого покоління. Маючи те все на увазі, Управа нашого Товариства докладала і докладає всіх зусиль, щоби придбати фонди на мінімальне бодай забезпечення наших інвалідів. До каси УКТОДІ напливали за кращих років певажні жертви, що давало нашому Товариству змогу ратувати не тільки інвалідів нашої Армії від голодової смерти, але й підтримувати в той спосіб моральний престіж нації. З призбираних фондів вело УКТОДІ допомогову акцію для поверх 500 інвалідів, з того около 400 інвалідів користало з місячних рент у висоті 10—50 золотих місячно. В той спосіб видавало наше Товариство около 150.000 золотих річно на забезпечення інвалідів. В останньому часі по переведенні найдальше йдучих редукцій УКТОДІ потребує поверх 10.000 золотих місячно на дальше веденя допомогової акції.

Одначе затяжна кріза відбилася катастрофально на дальшій збірковій акції на інвалідів УГА. Порівнання жертвенности нашого громадянства з краю і за кордоном за останні 4 роки найкраще унагляднює положення, в якому опинилося УКТОДІ і загал українських інвалідів:

| | | | | |
|---|---|---|---|---|
| 1930: | край | зол. 53.838.92 | | |
| | Америка | зол. 68.459.57 | разом зол. | 122.297.59 |
| 1931: | край | зол. 45.052.45 | | |
| | Америка | зол. 76.813.40 | разом зол. | 121.865.85 |
| 1932: | край | зол. 35.977.65 | | |
| | Америка | зол. 41.297.13 | разом зол. | 77.274.78 |
| 1933: | край | зол. 23.532.97 | | |
| | Америка | зол. 26.509.42 | разом зол. | 50.342.39 |

В останньому часі наше Товариство вичерпало вже всю свою готівку і заходить небезпека, що вже в листопаді ц. р. не зможе виплатити чергових рент.

З уваги на те, що серед деякої частини нашого громадянства поширена хибна думка про забезпечення наших інвалідів державними рентами, стверджуємо, що, не зважаючи на всі заходи на сoймовій арені і на соймову ухвалу в цій справі, **ніодин інвалід УГА державної ренти ще не дістав.** Вправді урядові чинники позволили староствам приймати зголошення наших інвалідів, одначе покищо справа обмежується до самої тільки реєстрації, а позитивного вислідку інваліди УГА ще не дочекалися.

Таксамо факт купна Дому Українського Інваліда у Львові в мин. році приняла деяка частина нашого громадянства як доказ, що наше Товариство розпоряджає зайвою готівкою. Тимчасом УКТОДІ звязане в цій справі спеціяльною умовою з американськими жертводавцями, на підставі котрої як Фонд Будови Дому Українського Інваліда, так і сам дім був і **є тільки в депозиті нашого Т-ва** до смерти останнього інваліда УГА. До того часу УКТОДІ використовувало попередніми роками відсотки від зложеного фонду, а від жовтня мин. року користується доходами з чиншів купленого дому на допомогову акцію для наших інвалідів. Натомісць сам дім має згідно з волею американських жертводавців перейти по смерти інвалідів УГА на власність **цілого народу**, як дар української еміграції в Америці й Канаді для своєї Батьківщини.

Чистий дохід з набутого в мин. році дому (около 14.000 зол. річно) вистарчає на покриття ледви 1/8 частини загальних видатків УКТОДІ. Дальші фонди, потрібні на забезпечення наших інвалідів, мусить зложити цілий український нарід.

Тому Головна Рада УКТОДІ приневолена пригадати цілому українському громадянству важке положення інвалідів УГА. Не можемо допустити до того, аби наші інваліди саме у 15-ліття незабутніх роковин лишились без помочі. Кожний свідомий українець(нка) мусить вступити в члени нашого Товариства і місячною вкладкою (50 сот., для бідніших 25 сот.) сповнити свій національний обовязок супроти інвалідів УГА так, як вони сповнили свій громадянський обовязок перед цілим українським народом.

Львів, у жовтні 1933 р.

**УКРАЇНСЬКЕ Т-ВО ДОПОМОГИ ІНВАЛІДАМ у Львові, св. Софії 25.**

## На протестаційному фронті.

### ПРОТЕСТАЦІЙНІ СХОДИНИ У ВИННИКАХ.

Дня 10. вересня ц. р. громадянство Винник влаштувало протестаційні сходини у справі червоного терору московських окупантів. По благальній Службі Божій війшло около 300 громадян в салі місцевої кооперативи. Провідником сходин вибрано о. декана Гірняка, а заступниками були віцебурмістр п. Михайло Маркевич і п. Остап Шнаковський.

Глибоко обдуманий реферат виголосив д-р Ярослав Левицький. На основі прикладів з історії виказав, що від часу злуки України з Москвою, Москва все була чільнішим ворогом української нації. Навіть будучи в унії з Україною і пізніше в цілім історичнім процесі, політика Москви послідовно будувала могучість Росії коштом України, намагаючись засимілювати український нарід всіми можливими насильними способами включно до указу, що заборонив українську мову.

Червона Москва перейшла в тому напрямі навіть царські уряди. Цинічно нищить усі надбання українського народу, кожний прояв національного життя кваліфікує як контрреволюцію, а тим, котрі почуваються свідомими українцями мимо, що рівночасно є вони також ідейними комуністами, заповнює льохи ГПУ, заселює ними Сибір, Сахалін та соловецькі острови. І те все мимо голошеного гасла про самоозначення народу. Одначе нарід мимо всього цього і проявляв стремління до самостійного національного життя. На те московські окупанти відповіли страшним терором. Особистим, а ще більше безприкладним знищенням народного українського господарства так, що з 27,000.000 га засівної площі в 1926 р. війшло в 1932 р. до 8,000.000 га, а по звісткам, навіть чужинців, українське населення пухне з голоду, шириться людоїдство, а випадків голодової смерти в ц. р. на самій Україні було приблизно 2,000.000 людей.

Референт висказав думку, що ті знущання не викличуть наміреного висліду, а противно, отворять очі навіть тим збаламученим, котрі остають на московській службі, зєдинять цілий нарід, а нарід виповість війну Москві та переведе її до побідного кінця.

По дискусії ухвалено одноголосно слідуючі резолюції:

РЕЗОЛЮЦІЇ:

1) Московські більшовики обманули українське селянство та робітництво і під гаслами землі і волі окупували Придніпрянську Україну та перемінили її в московську кольонію.

2) Політика московсько-більшовицького уряду на Україні прямує до того, аби український нарід стерти з лиця землі і тим робом раз на завжди скінчити з небезпекою війни України проти Москви за незалежну Українську Державу.

3) Московські більшовики та їхні українські льокаї довели до того, що українське населення мільйонами вимирає тепер голодовою смертю.

4) Ми, українці міста Винник, зібрані дня 10. вересня 1933 р., шлемо нашим братам і сестрам на Придніпрянщині, на Соловецьких Островах, на Сибірі і в льохах ГПУ наш горячий привіт та взиваємо їх видержати їх в тяжкій боротьбі проти московських окупантів.

5) Протестуємо перед цілим культурним світом проти засобів, якими москалі винищують український нарід.

6) Виповідаємо боротьбу Москві та всім її запроданцям і наймитам і зобовязуємося безпощадно поборювати пресу, яка стоїть на їхніх услугах.

ЗА ПРЕЗИДІЮ СХОДИН:

*о. Г. Гірняк.* *Михайло Маркевич.*

### ВЕЛИКЕ ПРОТЕСТАЦІЙНЕ ВІЧЕ В КАМІНЦІ СТРУМИЛОВІЙ.

Дня 26. вересня ц. р. відбулося в Камінці Струмиловій протестаційне віче проти винищування Москвою українського народу. Головував на вічу патріярх повіту, о. шамбелян Цегельський, секретарював п. Сагак.

Реферати виголосили посли УНДО: *Серій Хруцький* про стан голоду на В. Україні та про його політичні й економічні причини і д-р *Любомир Макарушка* про те, як ми повинні реагувати на жахливу трагедію України.

В дискусії забрав голос п. Сойкевич, який між іншим відмітив, що комуністи вербують за фунті в посилають серед своїх агентів, яких завданням є поборювати вістки про голод на Україні. Сказав він також, що між вічевиками є присутній п. Кравський, який 9 місяців тому утік з більшовицького раю. Зібрані просили п. Кравського поділитися зі слухачами своїми вражіннями очевидця, що він охоче зробив.

П. Кравський, що перебував коло Алтаю на Сибірі, бачив своїми очима партію т. зв. українських „кулаків", серед яких між іншими був один галичанин, що працював як наймит і трохи підробляв ковальством. Той і решта „кулаків" були звичайні українські селяни, одначе були вони засуджені на неймовірні муки. Цілою їх поживою при каторжній праці була жменя муки, яку розводили у воді. Очевидно, що смерть косила вислідженими, а в першу чергу дітей. П. Кравський змалював жахливий образ політичного терору і трагедії, які взагалі панують на цілій Радянщині, а найтяжчі форми прийняли на Україні. Як небо рівняється від землі, так життя на наших західних українських землях відрізняється від більшовицького раю — закінчив п. Кравський. Бажано, щоби п. Кравський описав свої переживання в наших часописах. Було би дуже корисним, щоби на всіх наших протестаційних вічах виступали по таким очевидці-збігці з Радянщини, а бодай щоби на вічах поміщено листи, що прийшли з України. Бо комуністи не сплять і всіма способами стараються поширити серед нашого селянства недовіря до вісток про голод на Україні, а є крім того „мудрагелі", які з бажання бути оригінальними пописуються серед людей своїм скептицизмом.

Віче ухвалило відповідні протестаційні резолюції.

—o—

## Політичне вбивство.

ВІДЕНЬ, 2. 10. ПАТ. „Дер Морген" повідомляє, що 28. вересня ц. р. виловлено з Дунаю біля Гайнбаху тіло мужчини у віці коло 40 літ. Лікарські оглядини ствердили багато ран, що походять від биття. Є познаки, що небіжчик походить з Нірнберґу і став жертвою політичного вбивства.

—o—

## Франція боїться німецьких літаків.

ПАРИЖ, 2. 10. ПАТ. „Пті Журналь" приносить статтю пплк. Мань на тему повітряного озброєння Німеччини. В 1928 р. Німеччина мала офіціяльно 480 літаків, в 1931 р. уже 1.100, хоч до повітряної комунікації треба їй тільки 150 апаратів. Всі ті апарати можна кожної хвилини перемінити на військові. Крім того деякі заграничні фабрики (у Швеції) будують той сам тип літака, призначений очевидно для Німеччини. Фабрики по обох боках Констанцького озера виробляють по німецькому боці цивільні гидропляни, по швайцарському військові. Одночасно уряд вишколює масово пільотів. Перед приходом Гітлера до влади вишколювано 400 пільотів річно, тепер створено задля цього 17 шкіл під проводом знаного зі світової війни Ф. Шляйха.

„Пті Журналь" остерігає Францію, щоби не годилася на ніяку редукцію апаратів до бомбардування, бо тоді німецька небезпека буде ще грізніша.

### ОБЖИНКИ В НІМЕЧЧИНІ.

БЕРЛІН, 1. X. ПАТ. У всій Німеччині відбувалися нині святочно обжинки. Берлін удекорований був прапорами та гірляндами. В Берліні було 13 зборів із сотками тисяч учасників. Канц. Гітлер приняв делєгацію сел. провідників із усіх сторін Німеччини та Данціґа. Одна з делєгацій дала Гітлерові гусяче перо Бісмарка, яким Бісмарк писав, як сказав, що Німеччина не боїться нікого, крім Бога. Гітлер подякував і взивав селян до довіря та солідарности. Мін. Ґебельс виголосив промову через радіо. На Бікеберґ біля Гамельн була маніфестація 7.000 учасників із усіх округів Німеччини. На почесній трибуні засів Гітлер із урядом і дипл. корпусом та представниками рільних і селянських організацій. Перед трибуною перейшли військові відділи та делєгації. Опісля відбулися військові вправи.

## По широкому світі.

— У Крефельді хтось знищив т. зв. дуб Гітлера, наслідком чого всім політичним вязням вдержано на три дні обіди.

— Перський шах змінив свій кабінет, покликавши на премієра Фуругія, якому наказав дбати більше про суспільну гігієну та залізничу комунікацію.

— Союз Народів замкнув свій будже дефіцитом 24 міліонів шв. франків.

# Розправа за вбивство Голувка.

## Десятий день розправи.

(Від нашого кореспондента.)

### НАДКОМІСАР БІЛЄВИЧ ТЕЖ БОРОНИТЬ БАРАНОВСЬКОГО.

Передостанній свідок акту обвинувачення знову скомплікував ситуацію на самбірському процесі своїми зізнаннями, постільки, що оборона Барановського радником Іваховим не осталась ізольована. Вправді надком. Білєвич, безпосередній шеф Чеховського, не підкреслює в такий рішучий спосіб вартости конфідента Барановського, а проте з притиском твердить, що „інформації Барановського не були водою". Не мав теж ком. Білєвич такого беззастережного довіря до Бар. як Івахів, але нічим теж Барановського не дискредитує, як поліційного конфідента. Таким робом суддя Кучера поставив крапку над „і" найбільших сумнівів усіх слухачів процесу: „що значить та розбіжність поглядів на особу Барановського"?

**Свідок Казимир Білевич,** літ 38, б. начальник слідчого уряду поліції у Львові, тепер у Кракові, — Барановського знає. Звербував Барановського Чеховський до „конфіденціональної" служби у поліції в 1929 році, свідок пізнав Барановського в 1930 році, коли Б. перебував підчас пацифікації у слідчій вязниці. Свідок рішив стрінутися з Барановським, бо виніс враження, що або Барановський всього не знає, або не хоче казати, або Чеховський не вміє його інформацій використати. Тоді теж свідок загрозив Барановському, що коли він не ставитиме своїх взаємин з поліцією на повному довірю — він витягне супроти Барановського „консеквенції". Від листопада 1930 до половини вересня 1931 був свідок службово на Поморю, після того знову у Львові. Звернув увагу на невідповідні форми знайомства Чеховського з Барановським. Чеховський мав „дивну вдачу". Свідок казав Чеховському, щоби змінив своє особисте відношення до Барановського. — Тут **предсідник** читає „внутрішній мельдунок" з 16. IX. 1931 і другий такий „мельдунок" з 4. XI. 1931. Оба ті „мельдунки" були списані з інформацій Барановського і вони кишать від прізвищ і подробиць з внутрішніх відносин в ОУН та їх плянів. М. і. детально описано там плян замаху на мін. Складковського підчас його інспекції у Дрогобиччині, справу замаху на будинок польського „Сокола" у Бориславі, про взаємини Коссака з домом о. Туркевича у Львові, про слідство проводу ОУН у справі вбивства Голувка, про напад на почту у Трускавці і на банк у Бориславі, і т. д. і т. д. Тих подробиць велика сила (на превеликий жаль предсідник читав так швидко, що списати їх було неможливо).

### ТАЙНА РЕВОЛЬВЕРА.

У справі револьвера свідок зізнає, що пригадує собі, що раз, в листопаді або грудні 1931, Чеховський заявив свідкові з великою певністю себе, що буде мати виконавців убивства Голувка і револьвер, з якого стріляли до Голувка. Свідок не привязував великої ваги до слів Чеховського, бо Чеховський був „легко завяни" (підхмелений). Зате від Барановського почув свідок про той револьвер аж після вбивства Чеховського. Револьвер віднайшли в Горохові у поліціянта Белецького: той револьвер дістався вже на Волинь зі складу Купчинського у Львові, куди його Барановський продав ніби то за дозволом Чеховського.

### ЛИСТИ МОТИКИ ДО ПРОКУРАТОРА.

Миколу Мотику притримано на доручення свідка в квітні 1932 разом з іншими молодими людьми на терені Дрогобиччини, коли виявилася історія передачі бровнінґа Барановського через Огродніка групі Гнатова. Перебуваючи в арештах гор. суду у Львові Мотика двічі писав до віцепрокуратора, при чому в другому листі запропонував свої зізнання у справі вбивства Голувка. Переслуханий, Мотика зізнав, що в потягу між малою і великою стацією у Дрогобичі зачув розмову двох невідомих молодців, з якої виходило, що один з них є убивником Голувка. Мотику звільнили після того, як він обіцяв свідкові віднайти тих двох молодих людей. Тому Мотика виїхав до Дрогобиччини, не знаючи, що слідкує його агент Будний. Той останній ствердив, що Мотика перебуває часто в товаристві обох Біласів і ще одного молодця високого росту. З поведінки Мотики виходило, що він знає щось про вбивство Голувка, чого не хоче сказати. Свідок обіцяв Мотиці, що вжиє заходів, щоби прийняли його назад до гімназії, до якої Мотика дуже хотів дістатися (Мотику викинули з гімназії за нелегальщину). Однак Мотика зрадив Біласа щойно після нападу на почту в Городку.

### ГОЛОВІНСЬКИЙ ПРО ЧЕХОВСЬКОГО.

Щодо вбивства Чеховського, то свідок мав уже давно вістку про плянований замах на нього. А саме, Головінський, краєвий комендант УВО, саме признався після свого арештування в 1930 році, що був плян застрілити Чеховського, бо „це найлекше зробити": Чеховський мешкав за містом і думка атентату насувалася організації сама собою. Свідок впевняє, що **ріжні клітини УВО (ОУН) можуть робити атентати на власну руку** і ті атентати не вимагають згори апробати проводу організації. Тому й убивство Голувка могло статися без відома проводу, який дійсно був тим замахом заскочений, провадив про це слідство, і щойно потім той учинок апробував.

### МОГЛО БУТИ РІЖНО...

**Свідок не має заміру Барановського боронити, але мусить ствердити, що не знає, чи Барановський, будучи знаряддям польської поліційної розвідки, дійсно був одночасно членом ОУН і працював на дві сторони, чи працював чесно лише для поліції.**

### „ЗАСЛУГА" БАРАНОВСЬКОГО.

Свідок заявляє, що моральним винуватцем убивства Голувка **був Коссак** (те саме твердив радн. Івахів, а на Коссака вказував постійно Барановський!). Група Гнатова, — оба Біласи, Данилишин, Мотика — це одна група з Коссаком. Коли Барановський вказав на Коссака, як на вбивника чи співвинуватця убивства Голувка, то **це була вачіпна точка для слідства.**

**Суддя Кучера не розуміє, звідки походить повна розбіжність поглядів урядових поліц. чинників на вартість інформацій Барановського: одні кажуть, що всі його інформації була „вода", інші тими інформаціями захоплюються.**

Свідок дає неясну відповідь. „Чи я знаю?" „Ріжні чинники ріжно з Барановським стрічалися, одні більше, другі менше." Свідка на терені Галичини довший час не було. Але з того, що знає, напр. **щодо інформацій Барановського про замах на Східні Торги, то це не була „вода". Барановський частинно уперєджував поліцію, а частинно давав вірні інформації про те, що було.** Свідок спростовує, наче би Барановський фальшиво вказав на Шевчука, як атентатчика на Східні Торги. Шевчук мав зробити атентат на мін. Квятковського. А що Біди не схопили на гарячім учинку, то лише тому, що було замало людей в поліції. В кожнім випадку — Барановський нічого в тому, що казав поліції про Східні Торги — не збрехав. Інша річ, що інформації Барановського в справі Східних Торгів не були одинокі. **Свідок мав своїх власних інформаторів, завдяки яким був би викрив виковавців того вачаху і без Барановського.**

### ПРОКУРАТОР НЕ РОЗУМІЄ.

Поміж прокуратором і свідком приходить до
легкої суперечки на тему таємничого револьверу.
Прокуратор не розуміє, чому свідок не спитав
Барановського, з яких причин Барановський не
доніс свідкові про револьвер, лише продав його,
а щойно потім покликувався на дозвіл Чехов-
ського. *Свідок* не вміє цього пояснити. Не вміє
теж пояснити собі, як і чому Чеховський дозво-
лив Барановському револьвер продати.

Про статті в нелегальній українській літера-
турі, про провокацію і про власних, націоналіс-
тичних конфідентів (контррозвідчиків) свідок
знав, але Барановського *не підозрівав, що він є*
*контррозвідчиком ОУН.*

Затримати Барановського в березні 1932 р.
казав свідкові теперішній віцевоєвода Сохан-
ський. Виринула концепція, що „Барановський
мачав пальці в убивстві Чеховського". Однак
свідок цікавився тоді вже лише справою револь-
веру, щоби його якнайшвидше віднайти.

### ЩЕ ПРО ГІМНАЗІЮ МОТИКИ

*Д-р* **Шухевич** цікавиться розбіжністю зізнань поліційних функціонарів і старшини. Отже в останньому (другому) городецькому процесі свідки з рядів поліції рішуче опрокидували, наче би вона, поліція, могла перекупити Мотику обіцянкою, що Мотику назад приймуть до гімназії — тоді ті свідки обурювалися „ми не є кураторія". Що про це скаже свідок?

*Свідок Білевич:* „Я не тільки обіцяв Мотиці, але й перевів ту справу, бо Мотику дійсно до гімназії прийняли."

### II. ВІДДІЛ.

Свідок [illegible] кує, що ком. Бургард звернув йому увагу [illegible] ливість, що Барановський є атентатчиком [illegible] Східні Торги і стоїть на службі української к[illegible]розвідки. Свідок сказав про це Чеховському, але було річчю II. Відділу перевірити, чи в даному випадку II. Відділ не впав жертвою помилки і чи тут не йде мова про *іншого* Барановського. Ніякої другої звістки від II. Відділу свідок уже не дістав.

### ОСТАННІЙ СВІДОК ПРОЦЕСУ.

*Ян Петрі*, комісар поліції начальник слідчого виділу у Львові, наслідник Білєвича. Отримав 22. III. 1932 р. телефонічну звістку про скрите вбивство свого підвладного Чеховського, керманича української секції у слідчому виділі. Особисто тоді ще не орієнтувався у львівському терені і тому Варшава прислала для тої справи назад Білєвича, доручуючи свідкові вести справи біжучі. Так було до 30. XI. 1932., коли знову прийшла алярмуюча вістка про напад на почтовий уряд в Городку. Слідство в тій справі влекшило зловлення двох учасників нападу, Біласа й Данилишина. У звязку з цим арештуванням переведено ревізію м. ін. у Катерини Крамар у Трускавці і найдено там малий арсенал револьверів. Тому, що оба боєвики походили з Дрогобиччини, переведено там масові арештування. Разом арештовано й перевезено 16 осіб (2 Біласи, Данилишин, Хорт, Муйла, Крамарева, Буній і ін.) У Бунія найшла поліція фотографію 5-ти хлопців, — які показалися членами революційної „пятки".

### „СИПАЛИ" ДРУГИХ І СЕБЕ.

Микола Мотика почав зізнавати під впливом „жалоби праці над собою, студій". 3. XII. 1932 списали протокол зізнань Мотики, в яких Мотика подав подрібно ріжні дані про роботу ОУН у Дрогобиччині, м. ін. зрадив оповідання Біласа. Виснив теж конкретно значіння фотографії 5-ти членів ОУН. Зізнання Мотики були рішаючі для дальшого слідства в справі і Городка і Трускавця. Василь Білас усі ті зізнання потвердив. Самого свідка навіть здивував факт, як Мотика міг так „сипати" свого свояка Біласа. Потім виявилося, що грала тут ролю також заздрість Мотики супроти Біласа і їх суперництво на терені ОУН. Буній зізнав по лінії зізнань Мотики і Біласа. Всі ті зізнання спонукали вищу владу делеґувати з Варшави апеляційного судію для справ надзвичайної ваги — Скуржинського.

### КОССАК ВІРИВ.

Коли Зенона Коссака сконфронтували з Мотикою — Коссак був страшенно схвильований зрадою Мотики. Коли ж Коссака спитали, що він думає про Барановського — Коссак заявив, що Барановський є „чесним українцем". Коссак просив тоді, щоби прийшов до нього п. Соханський. Той останній прийшов до келії Коссака, але й Соханському Коссак не вірив, що Барановський є конфідентом поліції.

У звязку з дальшим слідством виявлено подробиці цілого ряду актів саботажу на терені Дрогобиччини: на банк у Тустановичах, на дім жида Крепля, про „трансакції" зі зброєю (виміна фльоберту на револьвери) і т. п. Свідок вичисляє ріжні подробиці, прізвища ріжних молодих осіб та пляни ріжних саботажів на терені Дрогобиччини. Більшість тих справ вже найшла або найде свій епільоґ у судах самбірському чи львівському.

Про Барановського, як боєвика ОУН, знала добре слідча поліція у Станиславові, але про його звязки з поліцією у Львові станиславівські чинники не знали нічого.

### ПРО ТАКТИКУ ОУН.

*Предсідник* дивується, як міг Барановський показуватися явно в прилюдних місцях з Чеховським. *Свідок вневняє, що члени ОУН дуже часто забувають про теоретичні приписи тактики і „роблять дурниці", які використовує поліція.* Дальше свідок доповняє зізнання Білєвича про тактику й внутрішню організацію ОУН, а саме, що ріжні акти саботажу діються без відома і *попередньої* апробати верхівки та щойно згодом, пост фактум, поодинокі саботажі находять затвердження верхівки. Особою Голувка зацікавились теж члени ОУН в Трускавці, побачивши популярну польську фігуру.

### ТРАГЕДІЯ ЗЕНОНА КОССАКА.

**Суддя Кучера: „Хто на вашу думку є найважнішим винуватцем убивства Голувка?"**

**Свідок:** „В такий чи інший спосіб **мусів мати** вплив на цю справу Зенон Коссак. **Це буда**

людина з величезним авторитетом, знаменитий конспіратор, він не міг про ту справу не знати, — хоча факти в терені цьому заперечили. Коссак був у вязниці зломаний і в розпуці кликав: „у мене рветься льогіка“.

**Судця Копровський:** „Чи послуги, роблені Барановським поліції були важливі?“

**Свідок** — не вміє дати про це ясної відповіди, заявляючи, що безпосередньо не мав з Барановським до діла.

Вертаючи до ролі Коссака, **адв. д-р Шухевич** стверджує із запитів, що Коссак, як організатор ОУН, не міг мішатися до справ боевого реферату. **Свідок** признає це, однак звертає увагу, що Коссак сам давав пізнати, що це його особиста трагедія, що він не міг чи не може протиставитися ріжним явищам, з чого свідок виводить, що Коссак сам був свідомий і свого великого авторитету і своєї безсильности в деяких конкретних випадках. Коссак був настільки пригноблений, що признавав навіть вартість праці „Католицької Акції“ серед молоді, чого як боевик ОУН радше не повинен би робити.

## Барановський шантажує д-ра Ст. Шухевича!

Після перерви встає д-р Шухевич і заявляє:

**„В актах розправи находяться дуже обширні зізнання обв. Барановського, складені перед поліцією. Ті зізнання залишилися тайними і їх підчас розправи не відчитано. Однак деякі подробиці з тих актів таки вийшли поза мури суду, а навіть одна подробиця попала на сторінки варш. преси. А саме, що у промовця — д-ра Степана Шухевича — явилися свого часу у Львові два люди і заявили, що це вони є винуватцями одного злочину, за який відповідають перед судом інші обвинувачені. Д-р Шухевич мав тоді відрадити тим двом особам, щоби своїх осіб не виявляли.**

**Мец. д-р Шухевич надзвичайно схвильований ручається словом чести, що це є підла клевета і зголошує низку внесків на доказ, що він не міг такої речі зробити. Мало того. Вже підчас цієї розправи Барановський старається шантажувати промовця. А саме, Барановський звернувся до свого оборонця Кройценавера з просьбою переказати д-рові Шухевичеві, що коли Шухевич буде тягнути Барановського за язик, то він виявить, як то д-р Шухевич і д-р Старосольський прийшли до келії до Барановського і дали Барановському револьвер для виконання якогось атентату.**

**Предсідник взиває Барановського заявитися.**

**Барановський заявляє, що знає безпосередньо від Підгайного і Романа Шухевича, що це вони є вбивниками Собінського і що вони хотіли признатися, але їм „відрадили.“ Чи це відраджував д-р Шухевич — Барановський не знає. Щодо шантажу на особі д-ра Шухевича, то є правдою, що говорив з д-ром Кройценавером. Коли Барановський сидів у вязничній келії, були там 3 револьвери. Д-р Шухевич револьверу не приніс, але дав йому, Барановському, компас і ліхтарку.**

**Д-р Шухевич обурений заперечує.**

**Д-р Кройценавер признає льояльно слушність д-рові Шухевичеві і заявляє, що був обурений словами Барановського та що навмисне передав їх д-рові Шухевичеві та д-рові Рогуцькому. Промовець загрозив Барановському, що складе оборону, якщо Бар. буде в той спосіб поводитися і кидати на адвокатів клевети.**

**Д-р Шухевич** зголошує внески покликати на свідків:

1) **д-ра В. Старосольського** на обставину, що він як активний соціял-демократ, не міг бути членом Сенату ОУН, як це зізнав був Барановський;

2) **Дмитра Паліїва**, що він їздив до СРСР сам, без Індишевського, і то виключно в характері журналіста і що Барановський пустив поголоску, начебто Роман Сушко був конфідентом поліції та що Сушко мав через те великі неприємности;

3) **д-ра Григорія Лужницького, що він ніколи не був конфідентом поліції;**

4) **Зенона Коссака**, що це Барановський був інспіратором і організатором ріжних саботажів на терені Дрогобиччини;

5) **суддю апел. Скуржинського**, який найдовше розмовляв із Коссаком та Барановським і прийшов вкінці до переконання, що Коссак говорить правду, а Барановський бреше.

**Прокуратор** противиться усім внескам, як несуттєвим для справи.

**Д-р Кройценавер** виясняє, що Барановський ніколи не твердив, що Лужницький є конфідентом і тому противиться візванню його як свідка.

Трибунал всі внески оборони про покликання свідків відкинув.

Від завтрішнього дня зачинається читання деяких актів. Сподіються, що в середу зачнуться промови прокуратора й оборонців і що в тому дні трибунал поставить присяжним питання.

—o—

## Нова розправа Центроліву.

Найвищий Суд у Варшаві почав у понеділок розглядати вдруге процес Центроліву. З обвинувачених явився на розправу лише Мастек. Він засів серед публики. Головним аргументом касації є квестіонування признаного судом чинника насилля у змові Центроліву. Оборона доказує, що суд устійнив чинник насилля шляхом делукції, а не на основі стверджених фактів, бо обвинувачені не думали користуватися насиллям. Боронить адвокат Шурлей, який після виголошення промови вернеться до Самбора на розправу за вбивство Голувка.

—o—

## А Еріо далі своє...

Парисський „Agence Economique et Financiere“ з 2. жовтня містить статтю Еріота про СРСР. Еріо стверджує передовсім у висліді своєї подорожі по Україні, що там зовсім нема голоду, про що повідомляли.

—o—

## Італія проти Малої Антанти.

Сензацією в Женеві є факт, що хоч заповіли доручення італійського меморандума в наддунайських справах делегаціям Франції, Англії, Німеччини, Польщі, Югославії, Румунії, Чехословаччини, Мадярщини, Австрії та Болгарії, то доручили його лише Франції, Англії, Німеччині, Польщі, Мадярщині й Австрії. Себто поминено держави Малої Антанти. Отже меморандум італійського уряду звертається проти інтересів держав Малої Антанти.

—o—

## Дальша девалюація доляра?

З Вашингтону повідомляють, що в тамошніх міродатних колах зачувати, нібито доляр мають іще далі здевалюувати. Мають, мовляв, стабілізувати доляр до ок. 40 центів у золоті. Підчас побуту англійської делегації в Зл. Державах має прийти до порозуміння в справі спільної та рівнобіжної долярової політики обох держав.

Льондонський „Фінешіел Таймс“ довідується, що ще цього тижня появиться заява през. Рузвельта в справі девалюації та стабілізації доляра. Енунціяція обіцюватиме теж пізніший поворот до золотого паритету.

—o—

# НОВИНКИ

**— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла“.**

**— ПРИЙМАЮ ЯК ДАВНІШЕ в моїм дентистичнім заведенні Сикстуська 17. від 9—1 і від 3—6. НАСС.** 433 4—4

**— Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.**

**— Пригадуємо,** що першорядні сили у фризієрському заведенні Кутковського, Бляхарська 11 обслуговують П. Т. клієнтелю солідно й по знижених цінах. 428 4—5

**— Повідомляємо,** що чергові проби хору „Бояна“ вже почалися і відбуваються кожного вівтірка і пятниці в год. 7.30 вечором у малій салі Лисенка. 456 1—1

**— Футра мужеські й жіночі** виконує по найновішим фасонам дешево й солідно **Евген Говикович, Львів, ул. Домініканська ч. 4.** 324 12-30

**— Кабінет косметичний „Distinction“** Коперника 42 а, II. п. Тел. 72-18, поправляє найбільше знищену церу, стосує відмолодні і лікувальні маски, вигладжує зморшки, усуває червоність і всякі дефекти шкіри. Всім Вп. Паням дякує за дотеперішне довіря і запрошує до дальших відвідин. Постійна опіка і порада безплатна. Ціни лікування знижені. „Distinction“. 439 2-10

**— Ревізії.** Дня 27. IX. ц. р. перевела поліція при участи тайного агента основну ревізію в управителя школи у Протесах (Журавенщина) Василя Гарасима; ревізія тревала годину. Не найдовши нічого компромітуючого, поліція забрала кілька шкільних співаничків, один методичний підручник, історію Костомарова, видання „Ч. К.“: „Берестейський мир“ і 2 числа „Літопису Червоної Калини“. В селі були також ревізії у кількох селян.

**— Ревізії на Лемківщині.** Довідуємося, що 27. вересня ц. р. поліційні органи перевели ревізію [illegible] Лева Кобанія у селі [illegible] Лабової повіт Новий Санч. П. Лев Кобанія є одним з активніших українських свідомих громадян на Лемківщині.

**— Заборона віча у Сколім.** На день 4. жовтня ц. р., год. 11.50 передпол., було скликане віче до салі Української Захоронки у Сколім з таким порядком нарад: 1) Отворення віча. 2) Реферат про українське шкільництво. 3) Реферат про положення українського народу на Великій Україні. 4) Дискусія та ухвалення резолюцій. 5) Вибір Рятункового Комітету для помочі голодуючим на Україні. 6) Замкнення зборів. Тимчасом повітове староство за підписом керманича експозитури п. Лісовського заборонило відбути це віче, мотивуючи свою заборону тим, що з огляду на публичну безпеку не може дозволити в нинішніх часах на таке віче.

**— Арештування.** Польська преса повідомляє, що оноді нічю невідомі люди поздирали державні герби та портрети през. Мосціцького в поліційних станицях у Залісі (пов. Жидачів), Волчатичах, Добрівлянах, Вербиці та Сутрові (пов. Бібрка), а позавішували афіші протидержавного змісту. Поліція придержала кількох підозрілих у повищих учинках. У згаданих місцевостях відбуваються арештування та ревізії під закидом кольпортажі летючок.

**— Діямантове весілля примірної української пари.** В неділю 1. жовтня ц. р. святкували своє діямантове весілля, себто 60-літні роковини спільного життя, п. Петро Матвійців з дружиною в місточку Озірні, пов. Зборів. Заразом ювилят святкує 60-ліття своєї незавидної дяківської служби, працюючи весь час без ніякої перерви у згаданому місточку. Ювиляти в такім високім віці є свіжі, веселі та здорові. За свою милу вдачу й взірцеве життя в цій околиці їх люблять і поважають. Ювиляти є теж великі українські патріоти. Вони дали нашій армії кількох активних фронтовиків, між ними 5 старшин УГА. З них 3-ох не мали спромоги вернутись до рідні, бо обставини примусили їх стати українськими скитальцями. Один син утік з вязниці за океан і слід за ним загинув; другий син опинився на Рад. Україні (чи здоров, чи загинув?), а наймолодший внук живе на еміграції в ЧСР. Не зважаючи на все пережите, ювиляти є бодрі духом і вірять, що і для нас настануть кращі дні.

**— Нова тарифа для автодорожок.** Воєвідський уряд затвердив таку тарифу для автодорожок в обсязі міста Львова: 1) за перших 1000 метрів 1 зол.; 2) за кожних дальших 330 метрів 20 сот.; 3) за кожну годину постою без оплати на пору 3 зол. Рівночасно знесено подвійну тарифу: денну та нічну, та всякі додаткові оплати, як двірцеві, багажові і доплата за четверту особу. Дотеперішню нічну тарифу змінено остільки, що від години 23 до 6 вранці позволено шоферам брати: за перших 666 метрів 1 зол., за кожні дальші 222 м. 20 сот. Нова тарифа входить в життя негайно, оскільки торкається знесення додаткових оплат, а саме двірцевого, багажового і за четверту особу. Щодо інших позицій, а саме однакової тарифи денної й нічної та оплати за постій входить в життя з днем 1. січня 1934.

**— Знижка залізничих оплат?** У польському м-стві комунікації радять над проектом знижки особової залізничої тарифи. Обнизили би тарифу на просторі 50 км. і булаб вона прогресивна.

**— Повинні виплачувати платні.** М-ство внутрішніх справ в обіжнику до краківського, львівського, станиславівського, тернопільського, познанського та торунського воєводи звертає увагу, що самоврядні установи не повиплачували службовцям платень. М-ство звертає увагу, що хоч самоврядні установи найшлися в фінансовій скруті, то випадки проволікання з виплатою платень не повинні траплятися, бо вони причиняються до зменшення поваги самоврядних властей та викликають невдоволення серед службовців, а часом нарушують теж правильний хід праці. Щоби на будуче таке не траплялося управи союзів, які наслідком касових недоборів не можуть в пору управильнювати зобовязання, мають устійнити точний плян черги речинців і способу виплат, беручи під увагу в цьому пляні винагороди службовців, наскільки це можливе.

**— Заручився з дочкою.** Яків Фрід бувший пекарський челядник у Львові доробився майна в Мексику й вернувся до старого краю. Тут пізнав 20-літню дівчину, про яку знав лише, що вона дочка вбогих родичів і що походить із Холоєва. Мати дівчини приїхала до Львова, щоби пізнати будучого зятя та тут переконалася, що її будучий зять, це батько її нешлюбної дитини. Тому теж шлюб не відбудеться.

**— Грабіж.** В Зимній Воді в крамниці Грінберга напало на Льва Чмеля трьох опришків. Повалили Чмеля на землю, один погрожував йому ножем, а двох [illegible] його. Забрали

Чмелеві 20 зол. Поліція арештувала Ів. Мороза, Стан. Міхальського й Ів. Панкевича. Відставлять їх до Львова, де мабуть станують перед наглим судом.

— **Згоріла в полумі.** У Трускавці згоріла стодола Юлії Ясінецької зі збіжем. На стриху згоріла умово хора жінка. Шкоди було на 13.000 зол.

— **Перейшла на християнство.** Перед судом у Станиславові відбулася розправа проти Марії Б. із Надвірної за крадіж 300 долярів. Дівчина ця закохалася в багатому парубкові, хоч вона жидівка. Батьки дівчини були проти подружжа, тому вона забрала 300 долярів, які їй бабуся записала в спадщині, перейшла на християнство та повінчалася. До суду прийшла в селянській ноші.

— **Бандитизм у Снятинщині.** До мешкання Панцевича в Колодні пов. Снятин добулися в ночі на 8. м. м. злодії й стероризувавши домівників, забрали незначну грошеву готівку. Напад повторився в ночі на 11 м. м. на канцелярію тартаку Френкля, де стероризувавши сплячого управителя Меншля забрали з каси 36 чеських корон, 40 данцігських ґульденів і трохи золотих. Відходячи, сказали: до побачення! Згодом дали про себе знати в Рудниках, де вломилися до Каси Стефчика і забрали 2.000 зол.

— **За напад.** 1. червня два замасковані опришки напали на залізничника Дудищина з Ходорова на дорозі до Добрівлян, затягли до ліса та тяжко побили. Суд у Бережанах засудив виновників того нападу Йос. Яща та Мих. Турковського на один рік тюрми кожного.

— **Кровавий напад на листаря.** В Кракові при вул. Панській ч. 11. листар приніс до хати Зіскіндів 10 зол. Як виплачував гроші, впали револьверові стріли. Від кулі згинув листар Пшебінда. Злочинець стріляв далі та поранив смертельно Зіскіндів і їх дочку. Коли всі попадали злочинець схопив листареву торбу та втік. Свідки зізнали, що у Зіскіндів винаймив кімнату якийсь чоловік і мав спровадитися в понеділок. Можливо, що це він виконав цей напад. Листар мав у торбі 18.000 зол. Гроші в цій дільниці мав носити листар Гартман і він дістав 50.000 зол., а що мав забагато праці, дали йому до помочі листаря Пшебінду й Гартман дав йому для доручення адресатам 18.000 зол.

— **Катастрофа літака.** Біля Велички розбилася авіонетка шлеського вероклюбу, що летіла на летунський мітінґ у Скнилові. Пільот Сопора потовкся, сержант Серафин зломив собі ногу.

— **Вугіль дорожіє.** У Варшаві відбулися збори ґуртівників торговлі вугля в справі відкликання копальнями рабатів на зимовий час. Наслідок того такий, що вугіль у Варшаві подорожів 1—2 зол. на тоні, себто до 54 зол.

— **Подвійний судний день.** 84-літньому прошакові Райхманові в Варшаві вкрали в судний день трицятьпять тисяч золотих рублів. Гроші ті мав прошак укриті в хаті.

— **Напад на потяг.** На товаровий потяг, що їхав із Каршниці до Гдині, напала в лісі ватага залізничих злодіїв, зложена з 20 осіб. Ескорта потягу числом кількох поліцаїв дала знак задержати потяг і зажадала від грабіжників, щоби залишили вагони. У відповідь на те грабіжники почали кидати вуглем. Тоді поліція дала сальву, від якої грабіжники втікли в ліс, залишаючи одного тяжко раненого. Є це Юзеф Дамас із недалекого села. За його товаришем шукає поліція.

— **Ще про більшовицький лет.** У звязку із летом більшовицького бальону в стратосферу повідомляють, що він піднявся аж до висоти 19.300 м. Осів біля промислових заведень у Коломні 115 км. від Москви. Керманич лету Прокофієв виголосив із вікна ґондолі промову. Тепер іще має летіти в стратосферу другий рад. бальон із інж. Сідосієнком і Васенком. Точні обрахунки подадуть після розпечатання барографа.

— **Арештували Анрі Барбіса.** З Нюйорку повідомляють, що відомого французького письменника Анрі Барбіса арештувала еміграційна влада Зл. Держав, як він висів із корабля „Беренгарія“. Інтернували Анрі Барбіса на Еліс Айленді. Барбіс запротестував проти закиду, наче б він приїхав до Зл. Держав задля комуністичної агітації. Постанову в справі дозволу на побут для Барбіса ухвалить небаром центральна влада.

— **Друкарський чортик** переставив одну перетинку і змінив увесь зміст в останньому реченні замітки в 259 ч. „Діла“ п. з. Гумористичний напад на „Українську Загальну Енциклопедію“. Речення це повинно виглядати так: „Протакуватий напад на проф. Сімовича, як на редактора наміченого тому, попросту не лицює з лікомі з офіціяльним становищем п. Шелухина“. — Допис із Жовтанець („Діло“, ч. 258) просимо справити в тім дусі, що це допис з Колоденця, пов. Жовква.

# З театру.

ВЕЛИКИЙ МІСЬКИЙ ТЕАТР: „*III. ПОВЕРХ, КІМНАТА Ч. 17*“, песа на 3 дії Сіляхі“.

Песа мадярського автора, написана з драматичним нервом. З першого враження нагадує технікою „Людей у готелі“ Вікі Бавм, але в міру як розгортається акція, бачимо, що автор зумів зовсім самостійно поставитись до сюжету, що довго видається глядачеві чисто кримінальним. Дуже вручно та природно використана буденна подія про приїзд нового комірника до камениці, де живуть спокійно та одноманітно люди без великих поривів і пристрастей. Один живий темперамент і клубок конфліктів готовий.

Хто бачив цю песу, не повинен виявляти іншим тайни вбивства, довкола якого йде вся акція; саме на розясненні цієї тайни побудував автор увесь твір, нешабльоновий, глибше подуманий. Нема стрілів ні трупів, а проте нерви глядача напружені весь час і є над чим думати, вертаючись додому.

Ролі розділені між добрих артистів. *м. р.*

—o—

# З кіна.

КІНО „КАСІНО“: „СЕРЦЕ ВЕЛИТНЯ“.

Воллес Бірі, головний герой цієї фільми, відомий нам із подібної ролі у „Чемпі“, де теж грав атлета, цим разом перевищив свої дотеперішні креації. Сама фільма має високі прикмети доброї драматичної песи, без популярних кінових ефектів і тріків. Ця американська фільма дуже сміливо протиставляє европейську чесність (ще й німецьку! у данім випадку слова „Німеччина“, „німецький“ воліли заступити у перекладі словами „Австрія“, „австрійський“) американській спекуляції при організуванні дужань, що є заздалегідь обдуманим брудним бізнесом. Карен Морлей, партнерка велитня, дуже природна та симпатична.

# Відозви й комунікати.

## ДБАЙМО ПРО ФАХОВУ ОСВІТУ СІЛЬСЬКОЇ МОЛОДІ!

В Шибалині коло Бережан відкрито за дозволом шкільної влади шкільне заведення під назвою: „Приватні коедукаційні рільничо-господарські курси“. Курси є фаховим заведенням, призначеним для сільської молоді — хлопців і дівчат у віці від 14 літ, що скінчили найменше сільську школу. Наука на курсах тріває 2 роки перший шкільний рік почнеться 3. листопада ц. р.

Оплата за науку та прожиток разом з мешканням коштує 16—20 зол. в місяць, на кожних 10 принятих кандидатів буде один приміщений зовсім безплатно.

Метою курсів є дати молоді підстави фахового знання до ведення сільського господарства та підстави загальної освіти, потрібної їй у господарському і громадському житті.

Зголошення і запити треба слати під адресою: „Приватні коедукаційні рільничо-господарські курси“ в Шибалині, почта Бережани.

Тому, що наука зачнеться вже 3-го листопада, треба поспішитися із зголошеннями на курси.

Вишлім сільську молодь — хлопців і дівчат на фахову освіту до Шибалина якнайчисленніше, якщо треба, навіть спільними силами!

## ДО УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА.

Катастрофальний стан сучасного національно-культурного життя української нації затривожує кожного свідомого українця, а вже найбільше тривожні почування, що її викликує він у свідомости української інтелігенції, що її завданням є не тільки ясно бачити небезпеку, але також усіми силами протидіяти їй, приготовляючи прихід кращої будучности. Сам пасивний страх перед невідомим завтрішнім днем і пасивна журба за дальшу долю своєї нації, — це не прикмети справжньої інтелігенції. Ані сам страх, ані сама журба нашій нації у сучасному її лихолітті нічого не поможуть. Нам треба безнастанної активности і сміливої боротьби не тільки за кращі зовнішні умовини розвитку української нації, але також за її внутрішнє уздоровлення та за правильний шлях її дальшого духового розвитку.

У сфері вічних релігійних підвалин справжнього людського життя матеріялістична отруя минулого століття, що затруїла усе культурне людство, не втратила і досі своєї руйнуючої сили. Домонічний большевизм, ... експеримент є лише одним із ... виявів ... сліпої безбожницької отруї, що тягне усе людство у матеріялістичну пропасть повної негації його людської природи і його вищих духових і надприродних завдань.

Католицька церква стоїть на сторожі духового здоровля кожної людини і кожної нації. В усіх народів, де є своя власна католицька інтелігенція, кипить організаційна й ідеольоґічна боротьба за духове здоровля цілої нації. Найзавзятіша боротьба ведеться за здоровля молоді, бо саме тої частини нації небезпека найбільша. Ціла система навчання і виховання молоді просякла трійливими, байдужими чи ворожими для релігії пережитками минулого століття. А саме від духового здоровля інтелігентної молоді залежить у найбільшій мірі духове здоровля і культурний розвиток дальших поколінь цілої нації.

І в нас почалася вже завзята боротьба за здоровля української молоді. Ведеться вона під прапором українського католицизму і може виказатися вже досить значними успіхами. Український католицизм веде цю боротьбу у повній свідомости свого особливого післанництва для добра цілої української нації, особливо в нинішні часи, коли на великій частині України большевизм вигубив майже всю українську інтелігенцію і розбив своїм матеріялістичним молотом усі підвалини етичного і правового думання, у ті часи український католицизм має особливе завдання виховувати для цілої української нації нові кадри молодої, духово здорової інтелігенції, здатної не до мрій і пишних слів про кращу будучність української нації, але до справжньої і послідовної розбудови самих психічних фундаментів загально-національного відродження та державнотворчої думки і чину. Не лякаючись ні зовнішніх ні внутрішніх перешкод, веде український католицизм ту боротьбу за духове оздоровлення української інтелігенції, змагаючи до того, щоби вона була здатна до послідовної реалізації великих всенаціональних завдань. Велика роля у тій боротьбі припала організації українського католицького студентства у Львові „Обнова“.

Завданням товариства українських студентів-католиків „Обнова“ у Львові є перш за все її Шітомшина праця серед нашої високошкільної і середношкільної молоді, а далі і серед українських народніх мас, а саме праця в дусі українського католицизму, який при добрій волі загалу української інтелігенції може стати тою цілющою водою, що загоїть усі рани на тілі української нації та допоможе їй підняться до ясних висот повноправного існування. Завданням „Обнови“ є теж і на міжнародньому полі обороняти українські інтереси і так, як це вона вже і досі при кожній нагоді робила, боротися за національну рівноправність для українців у великій міжнародній католицькій родині, у тій родині, що саме тепер веде інтенсивну працю, приготовляючи прихід нової кращої будучности людства, розбудованої на вічних засадах Христової релігії під проводом католицької Церкви.

Організація старшої української католицької інтелігенції „Український Католицький Академічний Сеніорат“, що так на нашому внутрішньому як і на міжнародньому фронті морально підтримує „Обнову“ у її змаганнях, звертається до загалу інтелігентного українського католицького громадянства з горячим закликом, щоби ніхто не відмежував себе від турбот і болів нашого сучасного духового життя, та щоби ніхто не чекав з заложеними руками на вислід завзятих змагань. Українська католицька інтелігенція повинна озброїтися інтелектуально і організаційно до боротьби за духове здоровля сучасної української молоді.

Закликаємо усіх українських інтелігентів-католиків вступати в ряди Українського Католицького Академічного Сеніорату (Львів, Сикстуська 39 а) всіх батьків і тих хто має обовязок чи можливість впливати на українську молодь, закликаємо спрямовувати ту молодь у ряди студентської організації „Обнова“, яка з початком шкіл. р. 1933/34 відкрила для нашого студентства інформаційне бюро у Львові при вул. Коперника 36.

У Львові, 12. вересня 1933.

*За президію Українського Католицького Академічного Сеніорату у Львові:*
*о. Кіліян Дзвонович, голова. д-р Роман Зубик, секретар.*

# „За Україну“.

**(Дещо про новий безпартійний політичн. двотижневик).**

Під таким наголовком вийшло у Львові подвійне ч. 1—2 (за жовтень) нового безпартійного політичного двотижневика, из 20 ст. друку, газетового формату.

В статті від Редакції, підписаній пп. Дорошенком Вол., Жуком Андрієм і Темницьким Володимиром, читаємо, що новий часопис „має служити справі боротьби за державну самостійність України, трактуючи цю справу з загально-національного становища“; буде „вільною трибуною задля обговорювання всіляких справ, що торкаються життевих потреб українського народу, не звязуючи й не звужуючи підходу до тих питань вузькими партійними рямцями“, а вважаючи здобуття державної самостійности України найважнішим заданням національної політики, що вимагає найбільшого напруження всіх сил нації, часопис буде змагати „до обєднання всіх творчих сил суспільности до боротьби за виконання цього завдання“. Боротьбу проти більшевицької Московії, за відірвання від неї українських земель, уважає часопис „за найпекучіше та невідкладне завдання дня“.

Видавцем часопису є видавнича кооператива „Хортиця“ у Львові. В комунікаті від видавництва читаємо, що це перше подвійне число „За Україну“ **має послужити інформаційним та агітаційним засобом при плянованій з кінцем жовтня й початком листопада протестаційній акції** проти поневолення, грабунку й виморювання голодом України більшовицькою Москвою. Відповідно до того й зложено це число. Містить воно голоси цілої низки визначних представників українського політичного й літературного світу про становище на Україні та фактичний матеріял про тамошні відносини й започатковану в краю й на еміграції ратункову акцію.

На богатий зміст цього числа складаються статті отсих авторів: О. Бочковського, М. Галагана, Ф. Дудка, А. Жука, К. Коберського, Д. Левицького, В. Лелкого, В. Левинського, В. Липинського (з посмертної теки), І. Лоського, О. Луцького, І. Мазепи, М. Омеляновича-Павленка, В. Садовського, В. Старосольського, П. Феденка і інший матеріял. Першу сторону числа займає кольорова мапа голоду на В. Україні.

Це перше число видруковано в кількости 10.000 примірників і його розсилають, як приватним особам, так і ріжним просвітним та економічним організаціям. Ціна його 60 сотиків, передплата на дальші числа до кінця року 1.50 зол. Адреса редакції й адміністрації: Львів, Руська 3, II. п.

## Дописи.

### ГОРОДЕЧЧИНА.

**Свято-фестин „Лугу“ в Ясиньськах.** Дня 24. вересня до нашого села прибули „Луги“ з Бірок Янівських, Білорок Домінїканських, Рокитна і Воропева. Того дня відбулося у нас вже друге лугове свято-фестин цього року. Фестин почався в год. 2. попол. танцями та забавами, а в год. 4. почався попис вправ. Дуже гарно випали вправи палицями та ритмічні вправи луговичок. Публики було до 700 осіб і ціле наше село було дуже вдоволене, що нас не забули сусідні „Луги“ та прибули до Ясиньськ на цей фестин. „Лугам“ подякував за присутність делегат „Великого Лугу“ зі Львова.

### ЗБОРІВЩИНА.

**„Сокільський Вечір“ у Зборові.** В неділю 10. вересня ц. р. відбувся у Зборові в салях „Рідної Школи“ Сокільський Вечір. Перший раз Т-во „Сокіл“ змірило в цей спосіб свої сили і вповні виказало свою життєздатність та зрозуміння сокільської ідеї. Свято почалося коротким, але палким вступним словом, яке з чуттям відчитав студ. В. Головацький. А після того вдруге піднеслася завіса і на сцену виступили сокілки. Всі в одностроях — однакові блюзки з однаковими вишивками і червоні спіднички, всі як рідні сестри. Виступив диригент і за хвилину із схвильованих грудей понеслась тужна мельодія пісні. Кілька разів виступали на естраду посестри і побратими зі співами. Найкраще випала пісня „Розвіялись мрії“... зі сольовими впадами побр. М. Антоняка. Хором уміло проводив п. Л. Конопа і виведені ним пісні глибоко западали в душі слухачів. По співі виступили посестри з ритмічними вправами „Накрила нічка“, що випали дійсно прегарно. Бурю оплесків дістали посестри за цю вправу від захоплених видців. Друга вправа — пісня „Я бачив, як вітер берізку зломив“ — також захоплювала доцільністю рухів рамен і цілого тіла. Вправи вивела п. М. Семенівна, учителька місцевої діточої оселі. Не дали себе посоромити і побратими. В національних строях (на сокільські однострої нема дозволу) виконали інсценізацію „Їхав стрілець“... Крім інсценізації були ще виступи побратимів з вежами і з вправами на приладах. В цих виступах вражав, на жаль, брак виробленості, бували навіть похибки. Бажаним було би, щоби побратими більше звернули увагу на цього роду вправи, бож саме ці вправи гартують тіло і бодрять дух, а не ритмічні пописові (до яких мають велику охоту). Виступала теж сокільська оркестра під управою п. Л. Конопи і з добрим успіхом виконала свої дві точки. Загально вечір випав гарно і кожний учасник мав з нього якнайкраще враження. По відспіванні сокільського і національного гимну всі розійшлись. Найбільше труду як при укладанні програми свята, так і при її виконанні понесла п. Куличова, жінка місцевого пароха, яка дуже радо бере участь в ... презах і ніодин прояв живучости українського життя не обходиться без її помочи й ради. Деяким дисонансом була відсутність голови Т-ва „Сокіл“ і секретаря, які запрошували гостей на свято, а самі не появились вислідом довготижневої праці свого Товариства.

Учасник.

## Нові книжки й журнали.

### КНИЖКИ.

**Василь Сімович: ЙОСИФ ІРЕЧЕК І УКРАЇНСЬКА МОВА.** (До азбучної заверюхи 1859 р.) Прага 1933. Вид. Укр. Високого Педагогічного Інституту ім. М. Драгоманова, ст. 72.

**Василь Сімович: УКРАЇНСЬКЕ ШКІЛЬНИЦТВО НА БУКОВИНІ.** Відбитка з I. т. „Праць Укр. Педаг. Тов. у Празі“, Прага, 1932, ст. 34.

**Д-р Василь Сімович: ДО ВІДМІНИ УКР. ПРИКМЕТНИКІВ.** Прага, 1932. Slavia XII.

### ЖУРНАЛИ.

**НОВА ХАТА,** журнал для плекання домашньої культури. Ч. 10. 1. жовтня. Зміст: Тоже Анна: На марґінесі „Справи Моніки“. Л. Б.: Про львівську виставку у Вильні. С.: Подорож у невідоме. В. Л.: Перша лікарка в часі облоги Відня. Надійка: Спортові світлини. Гаве: Переховування срібла. Огородник: Чому жовкнуть квіти зимою? С.: Килими й улаштування виставок. Нові книжки. З нашого досвіду. Приписи. М. Даве: Львівська на східцях. Ілюстрації.

**ПРОГРАМА ВИКЛАДІВ** українського вільного університету в Празі в зимовім півроці 1933-34.

**„ORIENT UND OCCIDENT“,** Staat, Gesellschaft, Kirche. 14. Heft. Leipzig 1933. Ціле число виповнене статтями про Україну. На першому місці бачимо статтю проф. Д. Чижевського про Сковороду (вияки з його місячних праць). Далі йдуть статті Д. Дорошенка про українську автокефальну церкву; Д. П. про релігійне життя українського народу; величезна хроніка з українського життя на всіх українських землях. Всі статті і замітки писані, очевидно, в німецькій мові.

**SLOVANSKY PREHLED,** Nr. 7.

**NASZA PRZYSZŁOŚĆ,** wrzesień, XXXII.

**Чи Ви стали вже членом Українського Т-ва Допомоги Інвалідам у Львові? Місячна вкладка 50 сот.!**

# ОГОЛОШЕННЯ

## Театри.

**Великий Міський Театр.**
Вівторок, 3. X. год. 7.30 веч. „III. пов. кімната ч. 17“.
Середа, 4. X. год. 7.30 веч. „III. пов. кімната ч. 17“.

**Театр Ріжнородностей.**
Вівторок, 3. X. год. 7.30 веч. „Готівка“ (премієра).
Середа, 4. X. год. 7.30 веч. „Готівка“.

## Кіна.

**АДРІЯ:** „В гураганному вогні“ (Том Мікс).
**АПОЛЬО:** „Історія гріху“ (Ст. Жеромського).
**АТЛЯНТИК:** Фільма Совкіно: „Турбіна 50.000 ГП“.
**КАСИНО:** „Серце велитня“ (Волес Беррі).
**КОПЕРНИК:** „Пісня над піснями“ (Марлена Дітріх).
**КОЛІСЕЙ:** „Володар пустині“, ревія „Хто раз віддає нас...“
**МАРУСЕНЬКА:** „Пісня над піснями“ (Марлена Дітріх).
**МІРАЖ:** „Золотий молох“, „Коли хочеш віддати серце“ (Ліліяна Гарвей).
**МУЗА:** „Диво гляди“.
**ПАЛЯС:** „Дочка полку“ (Анні Ондра).
**ПАН:** „Манджурія горить“ і ревія.
**ПАСАЖ:** „Боротьба за діяманти“, „Пекольні перегони“.
**СТИЛЕВЕ:** „Веселий любко“ та ревія.
**ХИМЕРА:** „Дика дівчина“.
**УТІХА:** „Пожадання“, ревія „Прийдіть до нас до кіна“.

## Закордонне радіо.

**Вівторок, 3. жовтня 1933.**

**Братислава** (279,3) 17.50 Скрипка; **Міляно** (331,4) 13.00, 13.45 Тріо; **Штутгарт** (360,6) 20.00 Штравсові твори; **Гельсінгфорс** (368,1) 18.15 Спів, 18.40 Муринські пісні; **Рим** (441,2) 17.15 Концерт; **Прага** (488,6) 16.00 Болгарська музика, Болгар. суїта, 19.25 Пісні; **Відень** (517,2) 12.00, 17.25 Концерт; **Мінхен** (532,9) 20.00 „Модель“ оп. Супе; **Будапешт** (550,5) 17.00 Циг. оркестра, 20.30 Оп. музика; **Харків** (937,5) 9.00 Трубна оркестра, 10.00 Музика для дітей, 16.00 Українська музика, 17.40 Мист. трансмісія, 18.30 Концерт з Української Фільгармонії.

**Середа, 4. жовтня 1933.**

**Мор. Острава** (263,8) 18.25 Два фортепяни; **Братислава** (279,3) 16.00 Концерт; **Міляно** (331,8) 17.10 Вокальний концерт; **Стокгольм** (435,4) 21.45 Пісні; **Прага** (488,6) 20.30 Орхестра; **Відень** (517,2) 11.30, 19.00, 22.55 Концерт, 21.25 Дві одноактівки; **Рига** (525) 18.30 Пісні й романси; **Будапешт** (550,5) 19.45 „Тета Сімона“ оп. Доганія; **Харків** (937,5) 9.00, 18.00, 19.00 Концерт, 13.30 Літ. трансмісія, 15.00 Скрипка, фортепян; **Москва** (720) 17.25 „Лебедине озеро“ оп. Чайковського.

## Львівське радіо.

**Вівторок, 3. жовтня 1933.**

7.00—7.55 Ранішня audиція, 12.05, 12.35, 20.15, 23.05 Грамофон; 15.30 Господарський комунікат; 15.40 Легка музика; 16.55 Фортепян; 17.30 Пісоньки; 18.00 „Давид Делякроа, представник клясицизму та романтизму“; 18.20 Легка музика; 19.00 Познань і Нірнберг (лікарський зїзд); 19.25 Фейлетон; 20.00 „Схоронище“ новеля Оркана; 20.30 Трансм. з Букарешту. Румунська музика; 22.40 Спортові вістки; 22.50 Танкова музика.

**Середа, 4. жовтня 1933.**

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 12.05, 12.35 Сальонова музика; 15.30 Господарський комунікат; 15.40 Збіжева біржа; 16.40 Куток мови; 16.55 Муз. репортаж „Голоси гарної Франції“ (з грамоф. плит); 18.00 Польські винаходи; 18.20 Настроєві пісоньки; 19.25 Лужицька поезія; 20.00 Камеральний концерт; 21.00 Едукація купця; 21.15 Солісти (фортепян Фамілїе Гепнерова, спів Зенон Дольницький); 22.00 Спортові вістки; 22.10 Танкова музика; 23.05 Грамофон.

## Біржа.

У понеділок Банк Польський платив за долара по 5.76. У приватних оборотах 5.78 зол.

### ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗА“.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 2. X.: масло дес. і експ. 2.70 зол., молоко 19 сот., сметана 70 сот., яйця 3.90, 1.— за копу. Тенденція на ті всі артикули сильна.



За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.